

Nr 14

Utlåtande i anledning av väckta motioner om ändrade bestämmelser rörande rätten att överklaga ägodelningsrätts beslut angående avstyckning för bostadsbebyggelse på landsbygden.

Tredje lagutskottet har behandlat två i riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 381 i första kammaren av herr *Andersson, Alvar, m. fl.* samt nr 471 i andra kammaren av herr *Onsjö*.

I motionerna, vilka är likalydande, »hemställes, att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om förslag till sådan ändring av 21 kap. 51 § jorddelningslagen att klagorätt endast må tillkomma lantbruksnämnd och i vissa fall byggnadsnämnd såvitt i motionen är i fråga».

I fråga om motiveringen får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttrande från lantmäteristyrelsen, byggnadsstyrelsen, 1954 års fastighetsbildningskommitté samt länsstyrelserna i Södermanlands och Örebro län.

Gällande rätt

Sedan förrättningslantmätare — med eller utan biträde av gode män — avslutat en förrättning för avstyckning eller annan jorddelning, skall förrättningen för att bliva för framtiden gällande fastställas. Fastställelse sker, då avstyckningen äger samband med sammanläggning, av ägodelningsdomaren men i övriga fall av överlantmätaren. Om fastställelsemyndigheten vid sin prövning finner, att förrättningen icke är »lagligen beskaffad» eller om erinran mot förrättningen framställts av länsstyrelse, lantbruksnämnd, byggnadsnämnd eller — i det fall ägodelningsdomaren är fastställelsemyndighet — överlantmätaren, skall emellertid fastställelsefrågan av fastställelsemyndigheten hänskjutas till ägodelningsrätten (21 kap. 43 § jorddelningslagen den 18 juni 1926).

Frågan om en begärd avstyckning skall få äga rum eller ej kan emellertid komma under ägodelningsrättens prövning även på annat sätt. Förrättningslantmätaren — med eller utan biträde av gode män — skall sålunda med ledning av bestämmelserna i 19 kap. jorddelningslagen undersöka, huruvida

tillstånd till avstyckningen skall givas eller ej. Undersökningens resultat skall redovisas i ett utlåtande, vilket sålunda bl. a. skall innehålla besked, om tillstånd meddelas eller vägras (19 kap. 16 §). Utlåtandet skall underställas ägodelningsrättens prövning, om någon sakägare begär det eller förrättningsmannen (männen) finner det erforderligt med sådan underställning.

Ett beslut, som innebär att fastställelse meddelas, kan i princip icke överklagas (21 kap. 51 § 1 mom. första stycket). Regeln har dock flera undantag. Sålunda gäller bland annat, att ägodelningsrätts eller hovrätts beslut, som innebär att fastställelse meddelas å avstyckning eller annan jorddelningsförrättning, eller att tillstånd — efter underställning — meddelas till sådan förrättning, kan överklagas av överlantmätare, länsarkitekt, lantbruksnämnd samt — där byggnadslov erfordras — av byggnadsnämnd. Har däremot fastställelse vägrats, kan talan mot ett sådant beslut föras — förutom av sakägarna själva — jämväl av förrättningslantmätaren (21 kap. 52 §).

Det är således en ganska vidsträckt krets av personer och myndigheter, som vid sidan av sakägarna tillerkänts fullföljdsrätt beträffande ifrågavarande slag av beslut. Anledningen härtill är de starka allmänna intressen, som är förknippade med jorddelningsverksamheten.

Den ovan nämnda fullföljdsrätten för förrättningslantmätaren har kvarstått i lagen sedan dess tillkomst, medan fullföljdsrätt i övrigt för andra än sakägare ursprungligen förelåg endast för byggnadsnämnd. Fullföljdsrätten för överlantmätare och lantbruksnämnd infördes genom lagändring den 19 september 1947 (SFS 1947: 700), medan fullföljdsrätten för länsarkitekt infördes genom lagändring den 26 maj 1950 (SFS 1950: 182).

Från förarbetena till 1947 års lagändring inhämtas (Kungl. Maj:ts proposition nr 232 sid. 195 f; anförande av chefen för justitiedepartementet): »Om man — — — i syfte att förebygga en ytterligare försämring av fastighetsbildningen uppställer strängare villkor för jorddelning, kommer tydligen motsättningen mellan allmänna och enskilda intressen vid fastighetsbildningen att skärpas. Detta förhållande aktualiserar frågan om talerätt för det allmänna. Någon myndighet bör finnas som å statens vägnar kan påkalla rättelse av beslut, däri det allmännas intresse av en ur jordpolitisk synpunkt lämplig fastighetsbildning eftersättes till den enskildes förmån. Behovet av en sådan klagorätt för det allmänna torde vara så mycket mera påtagligt som statsmakterna lära komma att i betydande utsträckning lämna sin medverkan till jordbrukets rationalisering och även av denna anledning komma att få ett direkt intresse av att icke indelningen i brukningsdelar förändras på ett sätt som strider mot de allmänna riktlinjerna för rationaliseringen. — En sådan talerätt bör enligt min mening anföras åt överlantmätarna, vilka ha det närmaste ansvaret för fastighetsbildningen. Överlantmätaren lär också vara den som har den bästa översikten över fastighetsbildningen inom länet. Denna anordning med överlantmätarna som talesmän för det allmänna synes enklare och förenad med mindre omgång än att, såsom i vissa yttranden

förordats, lägga befogenheten hos lantmäteristyrelsen. — Rätt att överklaga fastställelsebeslut torde därjämte böra tillkomma lantbruksnämnderna. Dessa skola enligt vad jag tidigare anfört omhänderha den statliga verksamheten för jordbrukets yttre rationalisering och även medverka vid utövningen av den jordpolitiska kontrollen beträffande nybildningen av jordbruksfastigheter. Lantbruksnämnderna komma med hänsyn härtill tydligen att få direkt intresse av att icke vid fastighetsbildningen de ur allmän synpunkt uppställda villkoren för jorddelning åsidosättas eller att fastighetsbildningen sker på ett sätt som kan förhindra eller fördröja verksamheten för åstadkommande av en mera ändamålsenlig fastighetsindelning. Lantbruksnämnd — vilken givetvis äger överklaga fastställelsebeslut i sådana fall då lantbruksnämnden intager ställningen av sakägare och beslutet gått nämnden emot — bör med hänsyn till det anförda tillerkännas rätt att fullfölja talan mot varje fastställelsebeslut, som enligt nämndens mening står i strid mot vad i lagen är stadgat angående sådan jorddelnings tillåtlighet. — Befogenheten för överlantmätare att överklaga fastställelsebeslut har förordats främst i syfte att garantera, att de jordpolitiska villkoren vid avstyckning bliva tillbörligen tillgodosedda. Klagorätten kan och bör emellertid även användas, därest ägodelningsrätten eller ägodelningsdomaren icke skulle ha tillräckligt beaktat frågan om avstycknings tillåtlighet ur plan synpunkt.»

Den ovan omnämnda lagändringen den 26 maj 1950 innebar bl. a., att enklare och enhetligare regler infördes beträffande fastställelseprövningen. Dessförinnan var sålunda länsstyrelse fastställelsemyndighet beträffande avstyckningsförrättningar, som skedde exempelvis inom samhälle på landet, där byggnadslagens bestämmelser för stad ägde tillämpning, samt inom annat område på landet, för vilket stadsplan eller byggnadsplan fastställdes eller jämlikt äldre lag förordnats att stadsplan skulle upprättas. Denna länsstyrelsernas befattning med avstyckningsverksamheten överflyttades nu till överlantmätarna. Departementschefen anförde (Kungl. Maj:ts proposition nr 177 sid. 63 ff) att det, för att en varaktig förbättring av den komplicerade fastighetsbildningsproceduren skulle kunna ernås, vore nödvändigt, att sådana frågor så mycket som möjligt koncentrerades till fastighetsbildningsmyndigheterna. En förutsättning för att länsstyrelsernas fastställelseprövning skulle kunna upphävas vore dock att de planpolitiska intressen som denna prövning avsåge att tillvarataga kunde tillfredsställande tillgodoses på annat sätt. — Beträffande förhållandet mellan länsstyrelser och länsarkitekter såsom planmyndigheter, å ena, samt överlantmätarna och domstolarna såsom fastighetsbildande myndigheter, å andra sidan, uttalade vidare departementschefen: »Upprättade planer för bebyggelsen liksom andra byggnadsreglerande föreskrifter skola ju respekteras vid fastighetsbildningen, och det får uppenbarligen icke bli så, att *en* myndighet medverkar till uppkomsten av en fastighet för bebyggelse medan *en annan* myndighet anser sig icke kunna medgiva att den bebygges. Vad planmyndigheterna yrka bör därför i regel bli avgörande; deras mening bör icke frångås

utan att särskilda tungt vägande skäl föranleda därtill. Även om formellt beslutanderätten tillkommer fastighetsbildningsmyndigheterna, torde således i dessa ärenden den reella prövningen alltjämt komma att ligga hos planmyndigheterna. Har emellertid domstol av särskild anledning ansett sig tvungen frågå vad planmyndighet yrkat, bör på sätt de sakkunniga föreslagit länsarkitekten äga fullfölja talan mot fastställelsebeslutet. Jag kan icke finna, att några principiella betänkligheter skulle behöva möta mot ett sådant system, vilket redan genomförts med avseende å byggnadsnämnder och lantbruksnämnder. Jag anser emellertid icke, att denna klagorätt bör vara begränsad till samhällen och områden som angivas i 19 kap. 5 § jorddelningslagen. Samma skäl, som föranlett mig föreslå att samråd med planmyndigheterna bör etableras varhelst behov därav kan föreligga, tala för att länsarkitektens klagorätt icke bör vara i rummet begränsad.»

Yttranden

Lantmäteristyrelsen hemställer att motionerna överlämnas till 1954 års fastighetsbildningskommitté. Styrelsen anför: Det är numera en bärande princip i fastighetsbildningen att enskilda dispositionsönskemål måste vägas mot allmänna intressen, i det nu aktuella sammanhanget närmast samhällets krav på en sund bebyggelseutveckling. Som en logisk konsekvens härav har i fastighetsbildningsproceduren införts en möjlighet att genom överlantmätaren och länsarkitekten bevaka det allmännas intressen. -- Enligt styrelsens erfarenhet har överlantmätares och länsarkitekts fullföljdsrätt varit av stor betydelse vid tillkomsten av den enhetliga praxis, som numera uppnåtts över praktiskt taget hela landet för samordning av den löpande fastighetsbildningen med planmyndigheternas strävanden att åstadkomma en lämplig lokalisering och anordning av tätbebyggelsen, särskilt inom områden där detaljplan saknas, d. v. s. utanför stadsplan eller byggnadsplan. Allteftersom denna praxis vunnit i stadga har även antalet besvärsmål minskat. — Av det anförda framgår att överlantmätares och länsarkitekts fullföljdsrätt i jorddelningsmål har varit och fortfarande får anses vara ett värdefullt hjälpmedel i det nu tillämpade förfarandet för att samordna fastighetsbildningen med bebyggelseplaneringen. Styrelsen får därför bestämt avstyrka att dessa befogenheter avskaffas. — Även om i princip de allmänna intressena i nu förevarande fall måste kunna bevakas på samma sätt som enskilda intressen kunna bevakas, måste medges att ett överklagande otvivelaktigt förorsakar vederbörande sakägare tidsutdräkt och besvär. En genomgång av avgörandena i högre instans torde emellertid utvisa att anmärkning ej kan riktas mot det sätt varpå överlantmäterna och länsarkitekterna begagnat sin klagorätt. — Det är dock angeläget att alla åtgärder vidtages i syfte att göra fastighetsbildningsproceduren snabbare och smidigare utan att äventyra befogade allmänna intressen. Detta är ett omfattande och svårlöst problemkomplex, som anförtrotts 1954 års

fastighetsbildningskommitté. Innan dessa frågor utretts i ett sammanhang, bör någon partiell reform på området icke ifrågakomma.

1954 års fastighetsbildningskommitté hemställer ävenledes att motionerna överlämnas till kommittén. — Kommittén erinrar om att, då klagorätt för överlantmätarna infördes år 1947, saken ansågs så angelägen att den, ehuru en fullständigare revision av fastighetsbildningsväsendet var att vänta, icke borde anstå. Motiven för 1947 och 1950 års ovanberörda lagändringar torde visa att ett intimt samband råder mellan överlantmätarnas och länsarkitekternas fullföljdsrätt samt fastighetsbildningsväsendet i övrigt. Av detta skäl synes den i motionerna väckta frågan om inskränkning av fullföljdsrätten icke böra upptagas till bedömande annat än i sammanhang med en mera allmän översyn av fastighetsbildningslagstiftningen. Åt fastighetsbildningskommittén har uppdragits att verkställa en sådan översyn och det torde därför böra ankomma på kommittén att vid fullgörandet av sitt uppdrag, som även omfattar rättegången i mål om fastighetsbildning, taga de av motionärerna framförda synpunkterna under övervägande.

Byggnadsstyrelsen framhåller, att frågan torde komma att övervägas inom fastighetsbildningskommittén, och avstyrker motionerna. Styrelsen anför: Syftet med den överlantmätaren och länsarkitekten tillerkända klagorätten, vilken motionärerna önskar slopad i vad avser avstyckning för bostadsbebyggelse på landsbygden, är att säkerställa att de allmänna synpunkter, som kommit till uttryck i gällande lagstiftning angående planering, fastighetsbildning och bebyggelse och vilkas iakttagande i stor utsträckning ankommer på administrativa myndigheter, även blir tillräckligt beaktade när dessa frågor blir föremål för domstolsprövning. Överväganden av allmänna plansynpunkter och dylikt måste i och för sig vara tämligen främmande för domstolarnas vanliga verksamhet, och det synes därför rimligt att överlantmätaren och länsarkitekten, som är experter i dessa frågor, har möjlighet att besvärsvägen få sina synpunkter prövade i högre instans. Även om besvärsrätten icke har begagnats i någon större omfattning — i de fall då besvär anförts har överlantmätaren och länsarkitekten i regel fört talan gemensamt — synes den dock ur de synpunkter styrelsen har att företräda otvivelaktigt vara av visst värde. Bl. a. med hänsyn till önskvärdheten av att kunna få fram prejudikat i dessa icke minst för det allmänna så betydelsefulla frågor anser styrelsen att någon anledning att nu beskära överlantmätarens och länsarkitektens klagorätt icke föreligger. — I detta sammanhang anser sig byggnadsstyrelsen även böra meddela att från länsarkitektåll ifrågasatts om icke sådan underrättelse om domstols beslut som enligt 21 kap. 38 och 59 §§ jorddelningslagen skall tillställas överlantmätaren m. fl. även borde lämnas till länsarkitekten.

Överlantmätaren i Södermanlands län avstyrker motionerna. Överlantmätaren anför: I länet har antalet fall, då fråga om tillstånd till avstyckning efter underställning dragits under ägodelningsrätts prövning, såvitt kunnat utrönas, icke utgjort mer än två sedan byggnadslagen den 1 januari 1948 trädde i kraft. I det ena fallet, som avsåg avstyckning av en tomtplats för

bostadsändamål, hade förrättningslantmätaren, sedan länsarkitekten och länsstyrelsen avstyrkt tillstånd till avstyckningen, vägrat tillstånd till densamma, varefter sakägarna påfordrade underställning. Ägodelningsrätten upphävde förrättningsmannens utlåtande och meddelade tillstånd. Sedan länsarkitekten fullföljt ärendet, fastställde Svea hovrätt i utslag den 4 juli 1956 med upphävande av ägodelningsrättens utslag förrättningsmannens utlåtande i vad därigenom tillstånd till avstyckning vägrats. Hovrättens utslag vann laga kraft. — Det andra fallet avser en den 25 oktober 1956 börjad förrättning för avstyckning av ett område för kollektiv fritidsbebyggelse inom strandlagsförbudsområde, där förrättningslantmätaren, sedan länsstyrelsen efter hörande av länsarkitekten och överlantmätaren tillkännagivit att avstyckningen såsom ägnad att motverka syftet med strandlagsförbudet icke borde komma till stånd, i utlåtande den 28 januari 1957 vägrat tillstånd till avstyckningen, varefter sakägaren påfordrat underställning. Ärendet är ännu ej avgjort av ägodelningsrätten. — Att frekvensen av underställningar i ifrågavarande slags ärenden i länet varit så ringa, kan möjligen sammanhänga med den metod, som i länet regelmässigt tillämpas att på administrativ väg (genom samråd eller i mera ovissa fall skriftligt förfarande) på ett tidigt stadium klarlägga planmyndighetens och eventuellt andra myndigheters uppfattning. Detta förfarande har medfört, att tillämnade avstyckningar i många fall nedlagts eller återkallats, och förvisso har förfarandet medverkat till att den judiciella vägen så sällan anlitas. — Erfarenheterna från länet kunna icke anses ge något belägg för att länsarkitektens och överlantmätarens besvärsmått förorsakat sakägare onödigt tidsförlost och andra olägenheter. — Förändringar i fastighetsindelningen skola, på sätt jorddelningslagstiftningen anger, ske under beaktande av jordpolitiska och planpolitiska synpunkter eller med andra ord vara föremål för jordpolitisk, respektive planpolitisk kontroll. Lagstiftningen har insatt överlantmätare och länsarkitekt att fungera som organ vid utövandet av denna kontroll. Den fullföljdsrätt, som motionärerna önskar avskaffad, lärer få ses som ett instrument vid fullgörandet av sagda uppgifter. — Det framstår som angeläget, att rättsliga avgöranden i mål av förevarande slag prövas och avgöres efter enhetliga linjer samt att en fast praxis för vidsträckta områden och helst hela landet utbildas. För att så skall kunna ske och för att det allmännas synpunkter skall kunna hävdas, lärer med lagstiftningens nuvarande uppbyggnad vara nödvändigt att överlantmätare och länsarkitekt bibehålles vid sina befogenheter att fullfölja talan i jorddelningsmål. — Såvitt överlantmätaren kunnat finna saknas anledning, i vart fall med utgångspunkt från erfarenheterna inom länet, att sönderbryta det processuella systemet i jorddelningslagen genom en partiell reform på sätt med motionerna avsetts. Och desto mindre anledning torde det vara att nu göra en sådan reform, då arbetet med en total revision av jorddelningslagstiftningen pågår för fullt.

Länsarkitekten i Södermanlands län anlägger i huvudsak samma synpunkter som överlantmätaren i länet.

Länsstyrelsen i Södermanlands län avstyrker motionerna. Länsstyrelsen erinrar om vad överlantmätaren och länsarkitekten yttrat samt anför för egen del: Att av ett enda fall draga några bestämda slutsatser är väl knappast riktigt. Så mycket kan dock sägas i vad rör tillämpningen av besvärsinstitutet i ifrågavarande hänseende inom länet, att den form för samverkan mellan plan- och fastighetsbildningsmyndigheterna, som förekommer i länet, verksamt bidragit att minska användningen av besvärsinstitutet över huvud, att ett bibehållande av överlantmätarens och länsarkitektens besvärsrätt icke i länet kan ha vållat sakägare sådan tidsförlust eller annan olägenhet, varom motionärerna tala, samt att det relaterade fallet snarast talar för ett bibehållande av besvärsrätten.

Överlantmätaren i Örebro län avstyrker motionerna samt anför: De skäl, som anförts för ifrågavarande besvärsrätt, torde alltjämt få anses gälla. I motionen har särskilt anförts, att klagorätten icke skulle vara motiverad för områden utanför stadsplan och byggnadsplan. I själva verket torde det förhålla sig så, att besvärsrätten i denna del visat sig ha en särskilt betydelsefull funktion att fylla. Genom densamma ha flera frågor rörande innebörden av bestämmelser i den nya byggnadslagstiftningen förts till auktoritativ prövning i högre instans, vilket i hög grad bidragit till större enhetlighet i lagtillämpningen. De rättsfall, som sålunda tillkommit, ha bl. a. närmare klarlagt innebörden av det eljest relativt obestämda begreppet »tätbebyggelse» enligt byggnadslagen. Såväl ur allmän säkerhetssynpunkt som med hänsyn till det allmännas intresse av att den av lagstiftarna åsyftade bebyggelseregleringen icke sättes ur spel får därför den ifrågavarande besvärsrätten anses ha varit av stor betydelse. — Å andra sidan ha besvärsmålen givetvis inneburit olägenheter för de jordägare, som berörts av desamma, både i form av kostnader och tidsutdräkt. Det bör emellertid beaktas att antalet fall, då fastighetsbildningsärenden fördröjts genom överlantmätarens eller länsarkitekts besvär, är relativt ringa. Sannolikt överstiger antalet inte en promille av samtliga avstyckningsförrättningar inom landet, och för Örebro läns vidkommande är antalet ännu mindre. Då olägenheterna således torde få anses ha ringa omfattning i förhållande till den betydelse besvärsrätten har ur allmän synpunkt, synes skäl saknas för den ifrågasatta lagändringen. Härtill kommer att en fråga som denna icke lämpligen torde brytas ut ur den allmänna revision av fastighetsbildningslagstiftningen, som ligger under utredning hos fastighetsbildningskommittén och som torde kunna beräknas bli slutförd under de närmaste åren.

Länsstyrelsen i Örebro län meddelar, att sedan besvärsrätt för överlantmätare och länsarkitekt införts, denna inom länet utnyttjats endast en gång. Länsstyrelsen liksom *länsarkitekten i länet* anlägger i huvudsak samma synpunkter som överlantmätaren i länet.

Utskottet

Rätten för överlantmätare och länsarkitekt att överklaga ägodelningsrätts eller hovrätts beslut, som innebär att fastställelse meddelas å jorddelningsförrättning eller att tillstånd lämnas till sådan förrättning, har existerat i knappt tio år. Fullföljdsrätten, som införts etappvis, först för överlantmätare och senare för länsarkitekt, utgjorde den naturliga konsekvensen av samtidigt genomförda principiellt betydelsefulla reformer på jorddelningslagstiftningens område. För utskottet är det därför uppenbart, att man icke kan tillmötesgå motionärernas önskemål att avlägsna ifrågavarande fullföljdsrätt utan att genomgripande förändringar samtidigt göres på hela det föreliggande lagstiftningsområdet.

Det problem motionärerna tagit upp till debatt är emellertid förtjänt av den största uppmärksamhet. Det kan sålunda å ena sidan och *med ett principiellt betraktelsesätt* icke utan fog sägas, att gällande rätt icke i allo är tillfredsställande utformad. Det måste sålunda, ej minst för den enskilde sakägaren, förefalla egendomligt, att en av sakägaren begärd förrättning genom tre instanser kan göras till föremål för ett rättegångsliknande förfarande mellan ett flertal skilda myndigheter med sinsemellan stridande intressen. Man kan emellertid också med lika stor rätt påstå, att det allmännas intresse av en lämplig fastighetsbildning icke kan anses tillfredsställande tillvarataget ens med nu gällande regler. Det låter sig nämligen lätt tänkas flera andra myndigheter — vid sidan av dem som redan nu har fullföljdsrätt — som kan ha ett högst beaktansvärt intresse av fastighetsbildningen och i konsekvens härmed borde tillerkännas fullföljdsrätt. Det sålunda uppkomna dilemmat skulle med nu angivna utgångspunkter måhända bäst lösas på så sätt, att fullföljdsrätten formellt lades i handen på *en* myndighet, som ensam men efter övrigas hörande representerade det allmänna.

Med hänsyn till det — såvitt remissyttrandena ger vid handen — ringa antalet fall, då den genom motionerna aktualiserade fullföljdsrätten utnyttjats, kan det å andra sidan *med ett mera praktiskt betraktelsesätt* med fog hävdas, att, om än i det enskilda fallet kostnad och olägenhet måste uppkomma för den enskilde sakägaren, gällande rätt på ett så tillfredsställande sätt som möjligt är har löst den i modern fastighetsbildning ständigt aktuella konflikten mellan enskilda och allmänna intressen.

Oberoende av vilket betraktelsesätt man anlägger, anser emellertid utskottet med hänsyn till den genomgripande ombildning av jorddelningslagstiftningen, som förberedes av fastighetsbildningskommittén, att någon partiell reform på förevarande område icke nu bör ske, samt att motionerna jämte vad utskottet i ärendet anfört bör överlämnas till 1954 års fastighetsbildningskommitté att av denna tagas under övervägande vid utredningsuppdragets fullföljande.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att riksdagen i anledning av motionerna I: 381 och II: 471
måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t såsom sin mening giva
till känna vad utskottet i ärendet anført.

Stockholm den 26 mars 1957

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Oswald, Lindahl*, Axel Jansson, Hermansson, Göran Karlsson*, Ebbe Ohlsson, Kristiansson och fru Nilsson;

från andra kammaren: herrar Levin, Johansson i Torp, von Seth, fru Torbrink, herrar Andersson i Ryggestad, Johansson i Öckerö*, Jansson i Benestad* och Hamrin i Kalmar.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.